

บทที่ 5

การคาดการณ์และอุปทานรวม

แบบจำลองทางเศรษฐกิจที่ได้อธิบายใน 4 บทที่ผ่านมาเป็นการอธิบายภายใต้ข้อสมมติที่ว่ามนุษย์ทุกคนเป็นผู้มีเหตุผล โดยแต่ละครัวเรือนจะแสวงหาอรรถประโยชน์สูงสุด และธุรกิจต่าง ๆ จะแสวงหากำไรสูงสุด ค่าจ้างที่แท้จริงยังต่ำความต้องการจ้างแรงงานก็ยิ่งมาก ถ้าค่าจ้างที่แท้จริงยิ่งสูงผู้เสนอขายแรงงานก็จะยิ่งมาก นอกจากนี้เมื่อกำหนดค่าตัวแปรด้านอุปสงค์รวมให้ ซึ่งได้แก่ปริมาณเงิน การใช้จ่ายของรัฐบาล และภาษี ถ้าระดับราคาลดอุปสงค์ต่อสินค้าก็จะเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามในสภาพความเป็นจริงประชาชนทั่วไปจะมีข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์ การตัดสินใจของแต่ละคนจะอยู่ภายใต้ข้อมูลข่าวสารที่มีจำกัดด้วยการอาศัยข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์มากำหนดค่าพยากรณ์เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจ ทำให้เศรษฐกิจคาดเคลื่อนจากความเป็นจริง บทนี้จะได้อธิบายถึงบทบาทของการคาดการณ์ต่ออุปทานรวม โดยสาระของบทนี้จะพูดถึง

1. ผลของข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์กับตลาดแรงงาน
2. การหาเส้นอุปทานรวมที่มีการคาดการณ์เข้ามา มีบทบาทกรณีของคลาสสิกยุคใหม่
3. การหาเส้นอุปทานรวมที่มีการคาดการณ์เข้ามา มีบทบาทกรณีของเคนส์เขียนยุคใหม่
4. เปรียบเทียบผลของการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์รวมที่มีต่อเส้นอุปทานรวมของเคนส์เขียนยุคใหม่ และของคลาสสิกยุคใหม่
5. ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์รวมเมื่อระดับราคาที่คาดการณ์คงที่
6. ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงระดับราคาที่คาดการณ์เมื่ออุปสงค์รวมคงที่

5.1 ข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์กับตลาดแรงงาน

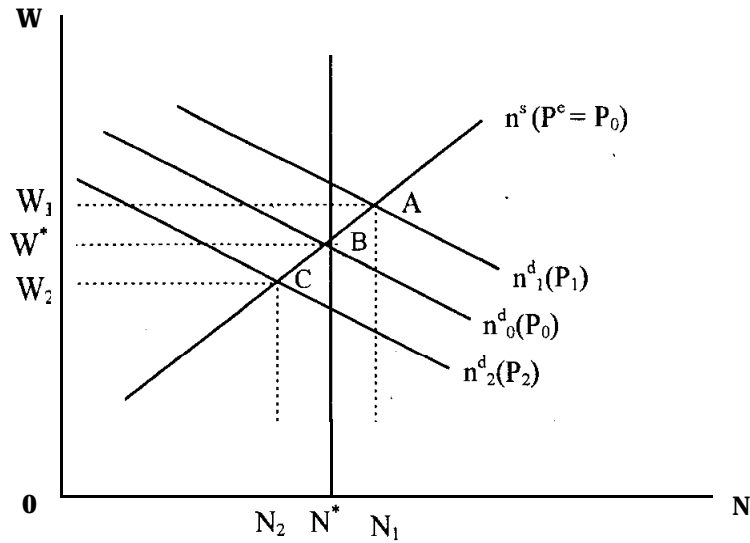
แบบจำลองตลาดแรงงานเบื้องต้น ได้สมมติว่าในตลาดแรงงานมีการแข่งขันกันอย่างสมบูรณ์ แรงงานทุกๆหน่วยมีคุณสมบัติเหมือนกัน แรงงานเป็นเสมือนสินค้าทุกๆไปที่จะมีคุณสมบัติเหมือนกันหมด อย่างไรก็ตามในสภาพความเป็นจริงแรงงานจะมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากสินค้าทุกๆไป ปัจจัยที่ทำให้แรงงานแตกต่างจากสินค้าอื่นๆอย่างเห็นได้ชัดคือต้นทุนในการหางานของแรงงานแต่ละคน และต้นทุนในการรับแรงงานเข้าทำงานของหน่วยธุรกิจต่างๆ จากความเป็นจริงที่ตลาดแรงงานมีต้นทุนในการหางานทำ และต้นทุนในการรับคนเข้าทำงานซึ่งแตกต่างกัน แสดงว่าแรงงานทุกๆไปจะถูกซื้อขายหรือว่าจ้างโดยวิธีที่แตกต่างจากการซื้อขายสินค้าและบริการทั่วไป การขายแรงงานจะถูกควบคุมโดยสัญญาว่าจ้างระยะปานกลาง โดยสัญญาจะระบุเงื่อนไขเกี่ยวกับการจ้างงานและค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน ในสัญญาจะระบุค่าจ้างที่เป็นตัวเงินที่แน่นอนตลอดช่วงเวลาหนึ่ง ๆ ซึ่งอาจเป็น 1 ปี 2 ปี ฯลฯ

ด้านการจ้างงานปกติธุรกิจจะจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดที่ผลผลิตเพิ่มที่เกิดจากการจ้างงานเพิ่มขึ้น 1 หน่วย (marginal product of labor) เท่ากับค่าจ้างที่แท้จริง ($MPL=W/P$) สำหรับผู้เสนอขายแรงงานจะเสนอขายแรงงาน ณ เวลาใดเวลาหนึ่งจะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับค่าจ้างที่แท้จริงซึ่งคำนวณโดยค่าจ้างที่เป็นตัวเงินหารด้วยดัชนีราคาตามความเป็นจริง และทางด้านอุปสงค์ต่อแรงงานจะขึ้นอยู่กับค่าจ้างที่แท้จริงที่คำนวณโดยการหารค่าจ้างที่เป็นตัวเงินด้วยราคาของผลผลิตที่หน่วยธุรกิจนั้นๆผลิตขึ้น ความแตกต่างระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงที่กำหนดอุปสงค์ต่อแรงงานและอุปทานของแรงงาน ได้กลายเป็นปัจจัยพื้นฐานของการกำหนดดุลยภาพรวมใหม่

ข้อมูลที่ธุรกิจและครัวเรือนใช้ประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับความต้องการจ้างแรงงาน และการเสนอขายแรงงานจะต่างกัน กล่าวคือด้านธุรกิจต้องการรู้ข้อมูลเกี่ยวกับค่าจ้างที่เป็นตัวเงินและราคาของผลผลิตที่ตนผลิตขึ้น ในขณะที่ครัวเรือนต้องการรู้ข้อมูลเกี่ยวกับค่าจ้างที่เป็นตัวเงินและดัชนีราคาสินค้าเพื่อการบริโภค ข้อมูลเกี่ยวกับค่าจ้างเป็นข้อมูลที่หาได้ไม่ยากโดยผู้ผลิตและผู้บริโภค การเจรจาต่อรองการจ้างงานจะทำให้ทั้งผู้ผลิตและแรง

งานรู้ว่าระดับค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะเป็นเท่าไรสำหรับราคาสินค้าที่หน่วยธุรกิจผลิตขึ้นเองก็หาได้ไม่ยากเพราะผู้ผลิต หรือผู้จ้างแรงงานสามารถประเมินราคาสินค้าที่ตนผลิตขึ้นได้เอง แต่ความยุ่งยากในการหาข้อมูลจะเป็นเรื่องการหาข้อมูลดัชนีราคาของสินค้าและบริการโดยแรงงาน เพราะข้อมูลที่ใช้คำนวณดัชนีราคาจะเป็นข้อมูลที่ไม่ค่อยสมบูรณ์ ดัชนีราคาที่คำนวณได้จะเป็นดัชนีราคาของเวลาในอดีตมากกว่าดัชนีราคาของเวลาปัจจุบัน และราคาที่หาได้ก็เป็นราคาเฉลี่ยของสินค้าทั้งหมดไม่ใช่ราคาเฉพาะสินค้าประเภทใดประเภทหนึ่ง การหาข้อมูลเกี่ยวกับราคาสินค้าทั่วไปเพื่อนำไปใช้คำนวณค่าดัชนีราคาของสินค้าทั้งหมดโดยทั่วไปจะต้องใช้ทั้งเวลามากและค่าใช้จ่ายที่สูงด้วย ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจของผู้เสนอขายแรงงานจึงเป็นข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ ข้อมูลนำมาใช้เป็นเพียงข้อมูลประมาณการเท่านั้น เกณฑ์การตัดสินใจของผู้เสนอขายแรงงานแม้จะขึ้นอยู่กับค่าจ้างที่แท้จริง แต่จะเป็นค่าจ้างที่แท้จริงที่คาดการณ์ (the expected real wage) เท่าที่อธิบายมาสามารถสรุปได้ว่า

1. อุปสงค์ต่อแรงงานจะสัมพันธ์กับค่าจ้างที่แท้จริงตามความเป็นจริง (the actual real wage)
2. อุปทานของแรงงานจะขึ้นอยู่กับค่าจ้างที่แท้จริงที่คาดการณ์ (the expected real wage)
3. ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินสามารถปรับเปลี่ยนได้เพื่อทำให้ตลาดแรงงานปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ



รูปที่ 5.1 ตลาดแรงงาน

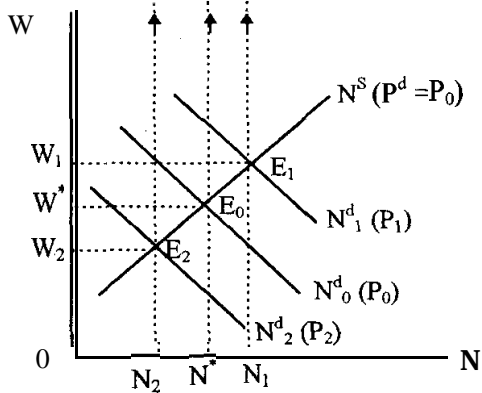
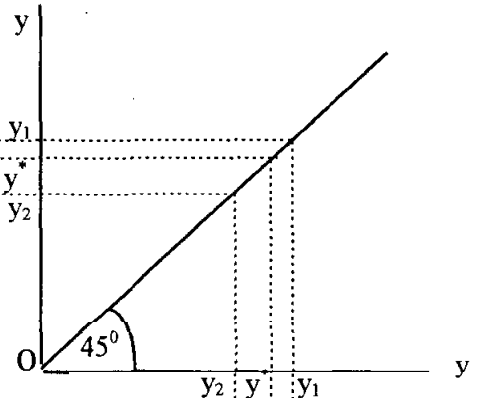
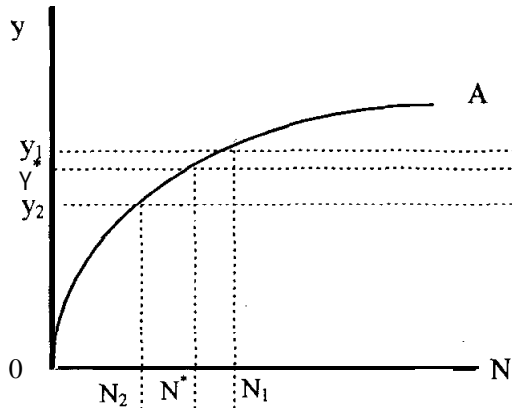
รูปที่ 5-1 เป็นรูปที่แสดงตลาดแรงงานโดยแกนตั้งวัดค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน แกนนอนวัดระดับการจ้างงาน เส้น $n^d_0(P_0)$ คือเส้นอุปสงค์ต่อแรงงานเมื่อระดับราคาคงที่ ณ P_0 เส้น $n^s(P^c = P_0)$ คือ เส้นอุปทานของแรงงานเมื่อระดับราคาที่เป็นตัวเงินเท่ากับราคาตามความเป็นจริง P_0 จุดตัดของเส้นอุปสงค์ต่อแรงงานและอุปทานของแรงงานจะกำหนดค่าจ้างที่เป็นตัวเงินดุลยภาพซึ่งเท่ากับ W^* และระดับการจ้างงาน N^* การจ้างงาน N^* เป็นการจ้างงานเต็มที่ (full employment) การจ้างงานเต็มที่ ณ N^* และค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน W^* จะเหมือนกันกับกรณีแบบจำลองของคลาสสิกเบื้องต้น

ถ้าระดับราคาสินค้าตามความเป็นจริงสูงขึ้นเป็น P_1 แต่ราคาที่เป็นตัวเงินยังคงเดิม ($P^c = P_0$) เส้นอุปสงค์ต่อแรงงานจะเคลื่อนย้ายเป็น $n^d_1(P_1)$ ในขณะที่เส้นอุปทานของแรงงานจะคงเดิม ดุลยภาพในตลาดแรงงานจะเปลี่ยนไป การจ้างงานจะเพิ่มขึ้นเป็น N_1 และค่าจ้างที่เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้นเป็น W_1 การเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้แสดงว่าระดับราคาที่สูงขึ้นจะสูงมากกว่าค่าจ้างที่เป็นตัวเงินที่เพิ่มขึ้น ทำให้ค่าจ้างที่แท้จริงลดลง ความต้องการจ้างแรงงานจะเพิ่มขึ้น เมื่อค่าจ้างที่เป็นตัวเงินเพิ่มแต่ระดับราคาที่เป็นตัวเงินยังคงเดิม ดังนั้นค่าจ้างที่แท้จริงที่คาดการณ์จะสูงขึ้น การเสนอขายแรงงานจะมากขึ้น การจ้างงานดุลยภาพจึงเพิ่มขึ้นเป็น N_1 จุดดุลยภาพจุดใหม่นี้เรียกว่า over - full employment

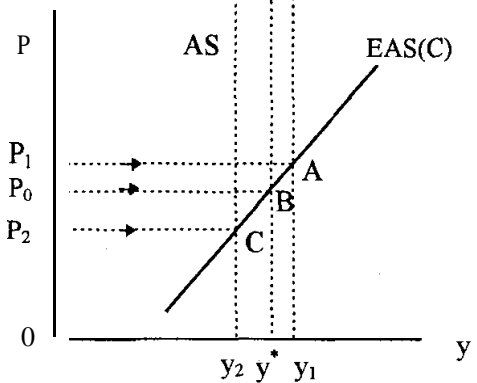
ในกรณีตรงกันข้าม ถ้าระดับราคาตามความเป็นจริงลดลงมาจาก P_0 เป็น P_2 ในขณะที่ราคาที่คาดการณ์คงเดิม ($P^e = P_0$) เส้นอุปสงค์ต่อแรงงานจะเคลื่อนจากเส้น $n^d_0(P_0)$ เป็น $n^d_2(P_2)$ เส้นอุปทานรวมจะไม่เปลี่ยนที่ตั้ง อัตราค่าจ้างดุลยภาพจะลดลงเหลือ W_2 และการจ้างงานดุลยภาพจะลดมาอยู่ ณ N_2 การจ้างงาน N_2 คือการจ้างงานดุลยภาพที่ต่ำกว่าการจ้างงานเต็มที่ การลดลงของระดับราคาทำให้ค่าจ้างลดลง ค่าจ้างที่ลดลงจะลดลงน้อยกว่าระดับราคาที่ลดลง ดังนั้นค่าจ้างที่แท้จริงตามความเป็นจริงจะสูงขึ้น อุปสงค์ต่อการจ้างงานจะลดลง ขณะที่ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินลดลงแต่ระดับราคาที่คาดการณ์คงที่ดังนั้นค่าจ้างที่แท้จริงที่คาดการณ์จะลดลงและผู้เสนอขายแรงงานก็จะลดลง ดุลยภาพในตลาดแรงงานลดลงมาอยู่ ณ ระดับที่ต่ำกว่าการจ้างงานเต็มที่ (N^*) จะเห็นว่าเมื่อนำเรื่องการคาดการณ์เข้ามาพิจารณาด้วย ดุลยภาพในตลาดแรงงานจะไม่ได้มีเพียงจุดเดียว ระดับการจ้างงานดุลยภาพและค่าจ้างที่แท้จริงจะถูกกำหนดโดยระดับราคาตามความเป็นจริง (the actual price level) เปรียบเทียบกับระดับราคาที่คาดการณ์ (the expected price level) ระดับราคาตามความเป็นจริงยิ่งสูงโดยเปรียบเทียบกับราคาที่คาดการณ์ ระดับการจ้างงานและค่าจ้างที่เป็นตัวเงินก็จะยิ่งมาก ถ้าระดับราคาตามความเป็นจริงยิ่งต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับราคาที่คาดการณ์ ระดับการจ้างงานและค่าจ้างที่เป็นตัวเงินก็จะยิ่งต่ำด้วย

5.2 การหาเส้นอุปทานรวมที่มีเรื่องการคาดการณ้เข้ามาเกี่ยวข้องของ คลาสสิกยุคใหม่

(ข) ฟังก์ชันการผลิต



(ก) ตลาดแรงงาน



(ค) อุปทานรวม

รูปที่ 5.2 การหาเส้นอุปทานรวมเมื่อการคาดการณ้เข้ามามีบทบาท
(the expectations - augmented aggregate supply)
ของคลาสสิกยุคใหม่

รูป (ก) เป็นรูปแสดงตลาดแรงงาน เริ่มแรกอุปสงค์ต่อแรงงานคือ $n^d_0(P_0)$ และ
เส้นอุปทานของแรงงานคือ $n^s(P^c = P_0)$ การจ้างงานดุลยภาพอยู่ที่ N^* และค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน

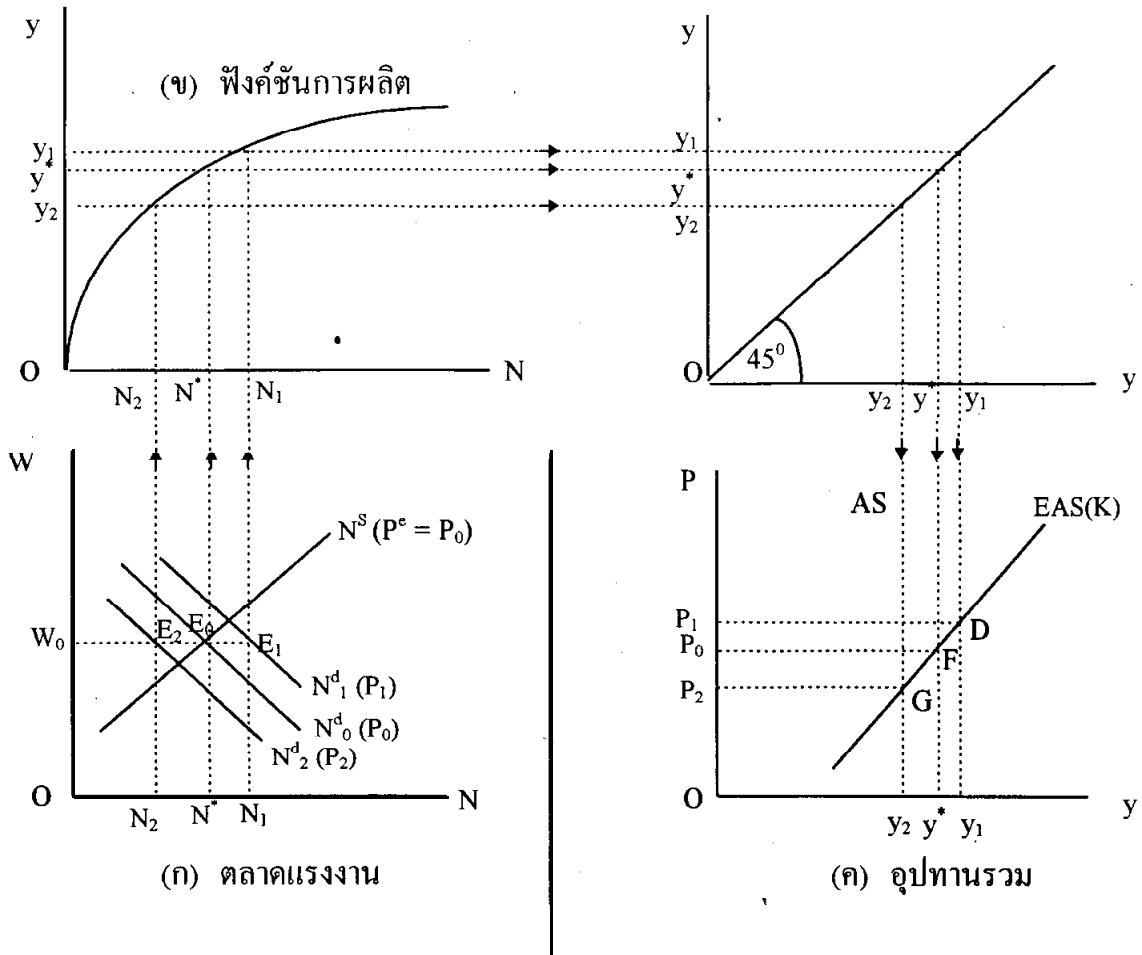
ดุลยภาพอยู่ที่ W^* จากดุลยภาพการจ้างงานในรูป (ก) เราสามารถอ่านผ่านเข้าไปในรูป (ข) ซึ่งแสดงฟังก์ชันของการผลิต (production function) จะได้ว่าการทำงาน N^* จะให้ผลผลิตหรือรายได้ที่แท้จริงเท่ากับ y^* แปลงผลผลิต y^* โดยเส้นไขว้ปลาจากรูป (ข) ไปสู่รูป (ค) ซึ่งเป็นรูปแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับราคากับผลผลิต การแปลงค่า y^* จากรูป (ข) ไปสู่รูป (ค) กระทำได้โดยอาศัยเส้น 45° ระดับผลผลิต y^* เกิดขึ้นเมื่อสมมติว่าระดับราคาสินค้าอยู่ที่ P_0 กำหนดจุดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิต y^* และราคา P_0 อยู่ ณ จุด B ในรูป (ค) จุด B เป็นจุดดุลยภาพที่มีการจ้างงานเต็มที่เมื่อราคาเท่ากับ P_0

สมมติว่าระดับราคาตามความเป็นจริงเพิ่มขึ้นเป็น P_1 ในขณะราคาสินค้าที่คาดการณ์ยังคงอยู่ ณ P_0 โดยที่ ($P^c = P_0$) เส้นอุปสงค์ต่อแรงงานจะเปลี่ยนเป็น $n_1^d(P_1)$ แต่เส้นอุปทานของแรงงานยังคงเป็นเส้นเดิม จุดดุลยภาพในตลาดแรงงานจะอยู่ ณ จุด E_1 การจ้างงานจะเพิ่มเป็น N_1 และค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะเพิ่มเป็น W_1 ณ ระดับการจ้างงาน N_1 ในรูป (ข) จะได้ผลผลิตเท่ากับ y_1 แปลงค่า y_1 ทางแกนบนของรูป (ข) มาสู่แกนบนของรูป (ค) โดยลากเส้นไขว้ปลาผ่านเส้น 45° ผลผลิต y_1 เกิดขึ้นเมื่อสมมติว่าระดับราคาเท่ากับ P_1 กำหนดจุดแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิต y_1 และราคา P_1 ลงในรูป (ค) จุด A เป็นจุดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง y_1 และ P_1

ในทางตรงกันข้ามถ้าสมมติให้ระดับราคาลดลงจาก P_0 เป็น P_2 โดยที่ระดับราคา ที่คาดการณ์คงที่อยู่ที่ ณ ($P^c = P_0$) ดุลยภาพในตลาดแรงงานจะอยู่ ณ จุด E_2 การจ้างงานดุลยภาพจะลดมาอยู่ ณ N_2 และค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะลดมาอยู่ ณ W_2 การจ้างงาน N_2 จะให้ผลผลิตเท่ากับ y_2 ดังแสดงในรูป (ข) แปลงระดับผลผลิตจากแกนตั้งของรูป (ข) ไปสู่แกนบนของรูป (ค) โดยผ่านเส้น 45° ระดับผลผลิต P_2 เกิดจากเมื่อกำหนดให้ราคาเท่ากับ y_2 จุดแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับราคา P_2 จุดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับราคา P_2 กับผลผลิต P_2 ในรูป (ค) คือ จุด C ลากเส้นต่อระหว่างจุด A, B และ C ในรูป (ค) เส้นที่ได้คือเส้นอุปทานรวมที่มีเรื่องการคาดการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง (the expectation - augmented aggregate supply : EAS) เส้น EAS เป็นเส้นที่แสดงจำนวนผลผลิตสูงสุดที่เศรษฐกิจจะเสนอขาย ณ ราคาระดับต่าง ๆ โดยการกำหนดให้ระดับราคา ที่คาดการณ์คงที่ระดับหนึ่งจุดที่เส้น EAS ตัดกับเส้น AS เป็นจุดที่ราคาตามความเป็นจริง (the actual price level) เท่ากับ

ราคาที่คาดการณ์ (the expected price level) จุดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อการคาดการณ์ได้ทำอย่างถูกต้อง เส้น EAS ที่หาได้ข้างต้นเป็นเส้น EAS ในกรณีของนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกยุคใหม่ (the neo - classical aggregate supply)

5.3 การหาเส้นอุปทานรวมเมื่อมีเรื่องการคาดการณ์เข้ามามีบทบาท ของเคนส์เขียนยุคใหม่



รูปที่ 5.3 การหาเส้นอุปทานรวมที่การคาดการณ์เข้ามามีบทบาท
ในแบบจำลองของเคนส์เขียนยุคใหม่

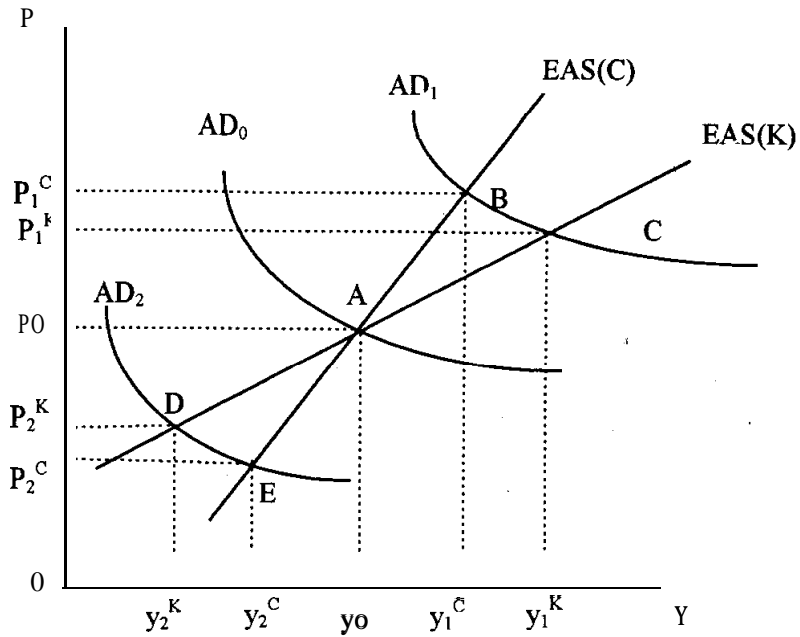
รูปที่ (ก) เป็นรูปแสดงตลาดแรงงาน รูป (ข) แสดงฟังก์ชันการผลิต รูป (ค) แสดงเส้นอุปทานรวม ในรูป (ก) เส้นอุปทานของแรงงานคือ $n^s(P^w = P_1)$ และเส้นอุปสงค์รวมคือ $n_0^d(P_0)$ การจ้างงานดุลยภาพคือ N^* และค่าจ้างที่เป็นตัวเงินคือ W_0 ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินกรณีของเคนส์เซียนจะเป็นค่าจ้างคงที่ตามสัญญาที่ได้ทำไว้ ค่าจ้างจะเปลี่ยนแปลงใหม่อีกครั้งเมื่อมีการทำสัญญาใหม่ การจ้างงาน N^* จะได้ผลผลิตเท่ากับ y^* ระดับผลผลิต y^* ในรูป (ข) จะถูกแปลงไปอยู่ทางแกนนอนของรูป (ค) โดยผ่านเส้น 45° ผลผลิต y^* เกิดขึ้นเมื่อระดับราคาตามความเป็นจริงคือ P_0 จุด F ในรูป (ค) เป็นจุดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิต y^* และราคา P_0

สมมติระดับราคาสินค้าตามความเป็นจริงเพิ่มขึ้นเป็น P_1 ในขณะที่ราคาที่คาดการณ์คงที่เส้นอุปสงค์ต่อแรงงานจะเปลี่ยนเป็น $n_1^d(P_1)$ ในขณะที่เส้นอุปทานรวมคงที่ การจ้างงานจะถูกกำหนดโดยค่าจ้างที่เป็นตัวเงินซึ่งคงที่ ระดับการจ้างงานกรณีนี้คือ N_1 การจ้างงาน N_1 จะก่อให้เกิดผลผลิต y_1 จะความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิต y_1 และราคา P_1 แสดงโดยจุด D ในรูป (ค) ในกรณีตรงกันข้ามถ้าระดับราคาสินค้าลดลงจาก P_0 เป็น P_2 จะให้ผลผลิตเท่ากับ y_2 ผลผลิต y_2 และราคา P_2 จะสัมพันธ์กัน ณ จุด G ในรูป (ค) ลากเส้นต่อระหว่างจุด D, F และ G เส้นที่ได้คือเส้นอุปทานรวมเมื่อมีการคาดการณ์เข้ามากระทบทาบของนักเศรษฐศาสตร์เคนส์เซียนยุคใหม่ โดยใช้แทนด้วยสัญญาลักษณะ EAS (K)

5.4 เปรียบเทียบเส้นอุปทานรวม^๑ ของเคนส์เซียนยุคใหม่และของคลาสสิกยุคใหม่

เส้นอุปทานรวมเมื่อมีเรื่องการคาดการณ์เข้ามาเกี่ยวข้องของทั้งคลาสสิกยุคใหม่และของเคนส์เซียนยุคใหม่ จะมีสโลปเป็นบวกเหมือนกัน โดยที่ EAS ของเคนส์เซียนยุคใหม่จะมีความชันมากกว่า EAS ของคลาสสิกยุคใหม่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการวิเคราะห์เศรษฐกิจของเคนส์เซียนยุคใหม่ในกรณีที่อุปสงค์รวมลดลงจะมีผลทำให้ผลผลิตลดลงมากกว่ากรณีของคลาสสิกยุคใหม่ หรือเมื่ออุปสงค์รวมลดลงเคนส์เซียนใหม่จะวิเคราะห์ว่าจะมีผลกระทบต่อผลผลิตรุนแรงมากกว่ากรณีของคลาสสิกใหม่ ในทางตรงกันข้าม การเพิ่มอุป

สงค์รวมเคนส์เขียนยุคใหม่จะมองว่าผลกระทบต่อผลผลิตจะมากกว่ากรณีของคลาสสิกยุคใหม่ ดังแสดงในรูปที่ 5.4



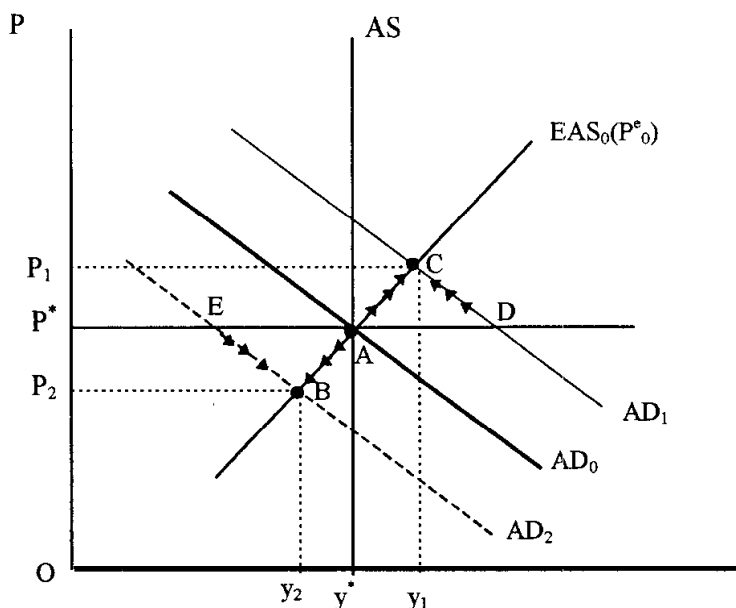
รูปที่ 5.4 แสดงการเปรียบเทียบผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์รวม
ในกรณีของเคนส์เขียนยุคใหม่และของคลาสสิกยุคใหม่

EAS(C) คือเส้นอุปทานรวมที่มีการคาดการณ์เข้ามาเกี่ยวข้องของคลาสสิกยุคใหม่ และ EAS(K) คือเส้นอุปทานรวมที่มีการคาดการณ์เข้ามาเกี่ยวข้องของเคนส์เขียนยุคใหม่ AD_0 คือเส้นอุปสงค์รวมเมื่อเริ่มต้น ดุลยภาพสมมติว่าอยู่ที่จุด A ราคาสินค้าคือ P_0 ผลผลิตคือ y_0

สมมติอุปสงค์รวมเพิ่มขึ้นเป็น AD_1 ดุลยภาพของคลาสสิกยุคใหม่จะอยู่ที่จุด B ราคาสินค้าจะสูงขึ้นเป็น P_1^C และผลผลิตจะเพิ่มเป็น y_1^C แต่ดุลยภาพของเคนส์เขียนยุคใหม่จะอยู่ที่จุด C ราคาสินค้าจะสูงขึ้นเป็น P_1^K และผลผลิตจะเพิ่มเป็น y_1^K การเพิ่มอุปสงค์รวมเป็น AD_1 ราคาสินค้าในกรณีของคลาสสิกยุคใหม่จะสูงขึ้นมากกว่าราคาสินค้าที่สูงขึ้นในกรณีของเคนส์เขียนยุคใหม่ แต่ผลผลิตในกรณีของคลาสสิกยุคใหม่จะเพิ่มขึ้นน้อยกว่าผลผลิตที่เพิ่มขึ้นในกรณีของเคนส์เขียนยุคใหม่

ถ้าอุปสงค์รวมลดลงจาก AD_0 เป็น AD_2 คุณภาพของคลาสสิกยุคใหม่จะอยู่ที่ ณ จุด E ราคาสินค้าจะลดลงมาอยู่ที่ ณ P_2^C ผลผลิตจะลดลงมาเหลือ y_2^C คุณภาพของเคนส์เซียนยุคใหม่จะอยู่ที่ ณ จุด D ราคาสินค้าจะลดลงมาอยู่ที่ ณ P_2^K และผลผลิตลดลงมาเป็น y_2^K การลดลงของอุปสงค์รวมจะทำให้ราคาสินค้าในกรณีของคลาสสิกยุคใหม่ลดลงมากกว่าราคาสินค้าที่ลดลงในกรณีของเคนส์เซียนยุคใหม่ สำหรับผลผลิตกรณีของคลาสสิกจะลดลงน้อยกว่าการลดลงผลผลิตในกรณีของเคนส์เซียนยุคใหม่ รูปที่ 5.4 แสดงให้เห็นว่าผลการเปลี่ยนแปลงของเส้นอุปสงค์รวมไม่ว่าอุปทานรวมๆ จะเป็นกรณีของคลาสสิกยุคใหม่หรือของเคนส์เซียนยุคใหม่จะให้ผลเหมือนกันแต่ความรุนแรงจะแตกต่างกัน

5.4 ผลของการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์รวมเมื่อระดับราคาที่ยืดหยุ่นคงที่



รูปที่ 5.5 ผลการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์รวมเมื่อราคาที่ยืดหยุ่นคงที่

สมมติเริ่มแรกคุณภาพอยู่ ณ จุด A เป็นจุดที่เส้นอุปสงค์รวม AD_0 ตัดกับเส้น $EAS_0(P^0)$ และเส้น AS ระดับราคาตามความเป็นจริงคือ P^* และระดับผลผลิตคือ y^* สมมุติอุปสงค์รวมเพิ่มขึ้นเส้น AD_0 จะเคลื่อนเป็น AD_1 จุดคุณภาพใหม่จะอยู่ที่ ณ จุด C ระดับราคาสินค้า

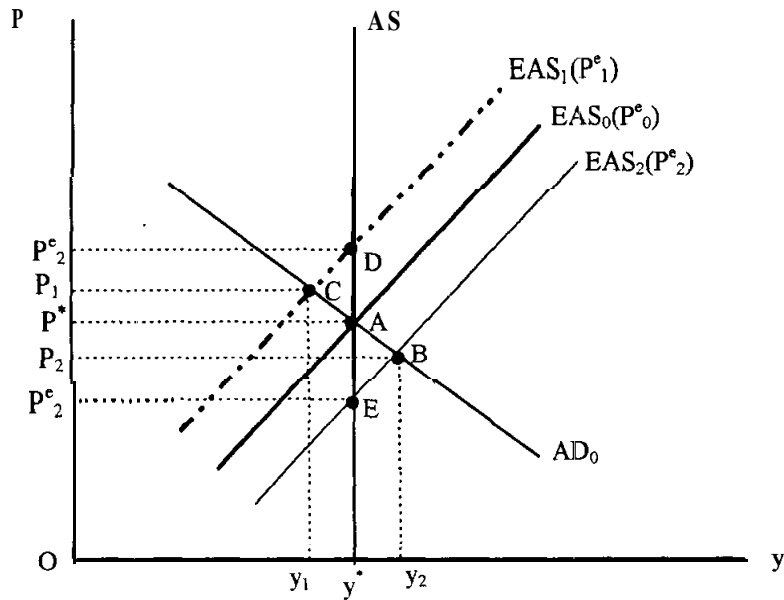
จะสูงขึ้นเป็น P_1 และผลผลิตเพิ่มขึ้นเป็น y_1 การเปลี่ยนแปลงในลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นด้วยสาเหตุที่อุปสงค์เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันในขณะที่ระดับราคายังคงอยู่ ณ P^* จะทำให้เกิดอุปสงค์ส่วนเกินต่อสินค้าและบริการเท่ากับระยะ A - D อุปสงค์ส่วนเกินจะผลักดันให้ระดับราคาสินค้าสูงขึ้น ขณะที่ระดับราคาถูกผลักดันให้สูงขึ้น ปริมาณสินค้าที่ต้องการจะลดลงปรากฏการณ์เช่นนี้แสดงโดยลูกศรที่เคลื่อนขึ้นไปตามเส้น AD_1

การตอบสนองของอุปทานรวมเมื่อระดับราคาสินค้าค่อยๆสูงขึ้นหน่วยธุรกิจต่างๆ จะเริ่มที่จะจ้างแรงงานมากขึ้น เส้นอุปสงค์ต่อแรงงานจะเคลื่อนย้ายไปทางขวา ทำให้ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้นแต่ค่าจ้างที่แท้จริงจะลดลง (ราคาสูงมากกว่าค่าจ้าง) ดังนั้นการจ้างงานจะเพิ่มขึ้นและอุปทานของสินค้าจะสูงขึ้น เศรษฐกิจจะขยับขึ้นไปตามเส้น EAS จากจุด A ไปอยู่ ณ จุด C ดังแสดงโดยหัวลูกศร ปัญหาอุปสงค์ส่วนเกินก็จะหมดไป

ในกรณีที่อุปสงค์รวมลดลงจาก AD_0 เป็น AD_2 เส้น AD_2 ตัด EAS (P^*) ณ จุด B จุดนี้เป็นจุดดุลยภาพใหม่ระดับราคา คือ P_2 และผลผลิตคือ y_2 การปรับเปลี่ยนดุลยภาพเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะการที่อุปสงค์รวมลดลงทันทีในขณะที่ราคาอยู่ ณ P^* จะทำให้เกิดอุปทานส่วนเกิน (excess supply) เท่ากับระยะ A-E อุปทานส่วนเกินจะมีผลให้ระดับราคาลดลง ขณะที่ราคาสินค้าลดลง อุปสงค์ของธุรกิจต่อการจ้างแรงงานจะลดลง เส้นอุปทานต่อแรงงานไม่เปลี่ยนแปลงเพราะระดับราคาในตลาดการจ้างไม่เปลี่ยน ดังนั้นทั้งอุปสงค์ต่อแรงงานและอุปทานของแรงงานจะลดลง ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะลดลง แต่จะลดลงในอัตราส่วนที่น้อยกว่าระดับราคาสินค้าที่ลดลงทำให้ค่าจ้างที่แท้จริงสูงขึ้น เศรษฐกิจจะหดตัวมาตามเส้น EAS เปลี่ยนจากจุด A มายังจุด B ในขณะที่อุปสงค์รวมจะลดลงตามเส้น AD_2 เปลี่ยนจากจุด E มายังจุด B จุด B คือ จุดดุลยภาพจุดใหม่

สรุป ถ้าระดับราคาในตลาดการจ้างคงที่ ถ้าอุปสงค์รวมเพิ่มขึ้น ผลผลิตและระดับราคาจะเพิ่มขึ้นทั้งคู่ ในทางตรงข้ามถ้าระดับราคาในตลาดการจ้างคงที่ ถ้าอุปสงค์รวมลดลงผลผลิตและระดับราคาจะลดลงทั้งคู่

5.5 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงระดับราคาที่เกิดการณเมื่ออุปสงค์รวมคงที่



รูปที่ 5.6 ผลของการเปลี่ยนแปลงระดับราคาที่เกิดการณเมื่ออุปสงค์รวมคงที่

สมมติดุลยภาพเดิมอยู่ที่จุด A ซึ่งเป็นจุดตัดของเส้น AD_0 , $EAS_0(P^0)$ และ AS ระดับราคาดุลยภาพคือ P^* และผลผลิตดุลยภาพอยู่ที่ y^*

สมมติว่าอุปสงค์รวมคงที่อยู่ที่ ณ AD_0 ระดับราคาที่คาดการณ์เพิ่มขึ้นจาก P^0 เป็น P^1 เส้น EAS จะย้ายจาก EAS_0 เป็น EAS_1 เส้น EAS_1 ตัดกับ AS แสดงระดับราคาซึ่งเท่ากับระดับราคาที่คาดการณ์เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในที่นี้ราคาที่คาดการณ์ใหม่คือ P^1 สถานการณ์ที่ EAS_0 เปลี่ยนเป็น EAS_1 ในขณะที่ AD_0 คงที่ เศรษฐกิจจะอยู่ในดุลยภาพ ณ ระดับผลผลิตที่ต่ำกว่าการจ้างงานเต็มที่คือ ผลผลิตเท่ากับ y_1 ราคาตามความเป็นจริงจะเพิ่มเป็น P_1 ราคาตามความเป็นจริงแม้จะสูงขึ้นแต่จะสูงขึ้นน้อยกว่าราคาสินค้าที่คาดการณ์ที่เพิ่มขึ้น ราคาที่คาดการณ์ใหม่คือ P^1

ในกรณีตรงกันข้าม ถ้าระดับราคาที่คาดการณ์ลดลงจาก P_0^c เป็น P_2^c เส้น EAS_0 จะเคลื่อนต่ำลงมาเป็น EAS_2 เส้นอุปสงค์รวม AD_0 ตัดกับ EAS_2 ณ จุด B ราคาคุลยภาพคือ P_2 และผลผลิตจะเพิ่มเป็น y_2 เป็นผลผลิตที่มากกว่าผลผลิต ณ ระดับการจ้างงานเต็มที่ ระดับราคาสินค้าตามความเป็นจริงที่ลดลงจะลดลงน้อยกว่าระดับราคาที่คาดการณ์ซึ่งลดลง ($P_2 < P_2^c$)

สรุป

การรับรู้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์มีผลให้การพยากรณ์เกิดการคาดเคลื่อน เมื่อนำราคา ที่คาดการณ์เข้ามาพิจารณาร่วมกับอุปทานรวมทั้งกรณีของเคนส์เซียนยุคใหม่และของคลาสสิก ยุคใหม่จะมีผลให้เส้นอุปทานรวมของเคนส์เซียนยุคใหม่จะมีค่าน้อยกว่าสโลปของเส้นอุปทาน ของคลาสสิกยุคใหม่ แต่สโลปของเส้นอุปทานรวมที่มีเรื่องการคาดการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง (the expectation augmented aggregate supply) ของทั้งสองสำนักมีสโลปลาดชันจากซ้ายไป ขวาเหมือนกัน เมื่อระดับราคาที่คาดการณ์คงที่ ถ้าอุปสงค์รวมเปลี่ยนแปลงไป ราคาตาม ความเป็นจริงและผลผลิตจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน และเมื่ออุปสงค์รวมคงที่ ถ้าราคา ที่คาดการณ์เปลี่ยนแปลงไป ราคาตามความเป็นจริงและผลผลิตจะเปลี่ยนแปลงไป ในทิศทางตรงกันข้าม